

Gortva Tamás

ÖNGYILKOSSÁG

Fekete zsákot húzott a fejére, és leugrott a hídról.
 Zuhanás közben nem pergett le az élete. Épp ellenkezőleg.
 Ugyanazt a sötétséget látta, amelyet a korlát felé botorkálva,
 meg amelyet mindannyiszor éjszaka, lámpaoltás után.
 Épp csak émelygett kicsit a gyomra, ahogy még soha azelőtt.
 Pedig azt is érezte már sokszor, sörtől meg töménytől,
 meg ha a romlott tejet is megitta, mikor nem volt pénze.
 Azt már megbánta, hogy a zsebeit kavicsokkal pakolta tele.
 Így esélye se lesz, hogy megtalálják. Ez korábban jó ötletnek tűnt.
 Gondolatai az ajtóra terelődtek végül, hogy talán nem zárta be.
 Mindegy is. Csak azt bánta, hogy elkalandozott, és lemaradt a saját
 haláláról.

Tiszatáj, 2015/4.

Pruzsinszky Sándor

ATTILA REDIVIVUS

Meglátta a sírt: a fehér márvány kőlapon a Mamát, Etust, Jolánt – és önmagát. Körülötte jobbról-balról koszorúk, virágok halmai.

És eszébe jutott a tehervonat. Látta magát, ahogy átugrik a sorompón és letérdel a sínek között, két kezét maga elé téve várja az irtózatos üstét, mielőtt minden elsötétedik.

És most ez a fény! A melengető őszi nap, amely a fák sárga lombjain csurgott le, olyan volt, mint az ünnepélyes gyászzene.

Mennyi idő telhetett el azóta? Mennyi idős lehetek? A márványlapra pillantva meglátta Etus halálának évét: 2004! Rémület hasított a szívébe: százéves vagyok és egyedül, mint egy kivert kutya. Miféle világ az, ami rám vár?

De csak egy pillanatnyi félelem volt, átsuhant rajta, mint a vers előtti, még szavak nélküli gondolat. És máris felrémlt előtte a nélküle elmúlt idő mélysége: hatalmas, talán behozhatatlan a nem létező dolgok leltára! Ezek most mind rám várnak, felfüggesztve valahol, a Semmi-ben. Mint az a bizonyos „varázsláda”. (Mama nevezte így ködbe vesző apja otthon hagyott szerszámos ládját, amit sokáig senkinek nem volt szabad kinyitnia.)

Kis ideig eltöprengett ezen, még nem foglalkozott azzal, hogyan fogja megtalálni széttört életének darabjait.

Langyos, kora őszi este lett közben, kigyúltak az utcai lámpák. A fák árnyai hosszúra nőtt, torz alakokként borultak a sírokra. Attila kisétált az autók bűzében remegő utcára.

Mire a Keleti pályaudvarhoz ért, már érezte az éhséget.

Önkéntelenül üres zsebéhez nyúlt, de rögtön vissza is húzta a kezét, mintha égetné valami. Csak most vette észre, hogy a felöltője bal oldalt rongyos, ott, ahol a vonat kereke elkapta. A hosszanti szakadástól szinte szétnyílt a kopott zakó s alóla a véres inge villant elő. Lesújtva balagott a Fiumei úton, összehúzva magán a ruhát. Körülnézett: a város errefelé alig változott. Csak a levegőben volt valami félelmetes, agresszív lüktetés.

Ügyet se vetett rá senki. Az volt az érzése, akár meztelenül is sétálhatott, vagy a járdán haldokolhatott volna. Az emberek nem néztek egymásra, idegesen loholtak mindenfelé a vadul túlközlő autók között.